

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om ændring i lov om folketingets ombudsmand.

(Første behandling findes i tidenden sp. 3312).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets tekst og spørgsmålet om dets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Ingen bad om ordet.

Lovforslagets tekst og dets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til folketingsbeslutning angående folketingets ombudsmands beretning for året 1956.

(Ombudsmandsudvalgets betænkning med tilhørende forslag til folketingsbeslutning findes i tillæg B. sp. 359).

Sagen sattes til forhandling.

Udvalgets ordfører (Per Hækkerup): Jeg skal herved forelægge ombudsmandsudvalgets betænkning over ombudsmandens beretning for året 1956.

Som det fremgår af betænkningen, har ombudsmandens beretning ikke givet udvalget anledning til bemærkninger. Det er min opfattelse, at dette er et udtryk blandt andre for, at man fra alle sider påskønner det arbejde, der udføres af ombudsmanden og hans medarbejdere. Det er imidlertid også mit indtryk, at der er en stadig vækst i arbejdets omfang, og som det fremgår af udvalgets betænkning, har dette givet anledning til, at udvalget har stillet ombudsmanden forskellige spørgsmål, der er blevet besvaret.

Der er naturligvis ikke noget ønske om, at ombudsmandsinstitutionen skal vokse ud over alle grænser, tværtimod. Jeg sigter hermed ikke til det spørgsmål, som den foregående sag på dagsordenen drejede sig om — det blev ved en tidligere lejlighed, ved dette lovforslags første behandling, drøftet her i salen, og det vil vi senere få lejlighed til at tage stilling til — men jeg tænker på, at ingen naturligvis kan ønske, at ombudsmandsinstitutionen vokser til at blive en stor og omfattende etat. Jeg har forstået, at dette også er ombudsmandens opfattelse.

Som det fremgår af betænkningen, har udvalget haft samråd med den højtærede minister for offentlige arbejder angående statsbanernes overtagelse af nogle hidtil privat drevne omnibusruter. I den anledning har udvalget drøftet spørgsmålet om forretningsgangen i udvalget og de problemer, det rejser med hensyn til formuleringen af bestemmelserne om udvalgets stilling i folketingets forretningsorden. Jeg skal ikke komme ind på selve den konkrete sag, statsbanernes overtagelse af disse omnibusruter, men kun på det forretningsordensspørgsmål, der i den anledning opstod for udvalget. Når vi i udvalget for første gang anmodede en minister om at komme til samråd, betød det naturligvis, at vi måtte gøre os vor stilling med hensyn til ombudsmandsudvalgets opgaver klar, og jeg har forstået, at der i udvalget er enighed om visse synspunkter på dette område.

Det er udvalgets opfattelse, at det ikke kan være udvalgets opgave at gentage det arbejde, ombudsmanden allerede har gjort, og på den måde udvikle sig til en slags overinstans i forhold til ombudsmanden. Det er endvidere udvalgets opfattelse, at ombudsmandsudvalget i første række har med ombudsmanden at gøre, og at det derfor ikke bør være en sædvanlig foreteelse, at udvalget anmoder ministre om at komme til samråd vedrørende de sager, ombudsmanden har behandlet og har afgivet beretning om.

Det må naturligvis være sådan, at ombudsmandsudvalget som ethvert andet folketingsudvalg må have en formel adgang til at søge samråd med en minister, men det er udvalgets opfattelse, at dette kun